

A young couple is shown from the waist down, holding hands in a grassy field. The woman on the left is wearing a white t-shirt, light blue denim shorts, and white sneakers. The man on the right is wearing a white t-shirt, dark blue denim shorts, and white sneakers. The background is a soft-focus green field with some white flowers on the right.

Petra
Martišková

Tanec
v Srdci

KIOKAN

Copyright © Petra Martišková, 2020

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © Petra Martišková, 2020

Redakční úprava Hermína Vojtěchovská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2020

shop@alpress.cz

Vydání druhé, v nakladatelství Alpress první

ISBN 978-80-7633-469-4

I.

Léto je nenávratně pryč, pomyslela jsem si trpce při pohledu z francouzského okna vedoucího do zahrady. Sklo vibrovalo pod nápořem větru a dešřových kappek. Víř doslova rval ze starého ořešáku tuny listů v nejroztodivnějšich odstínech hnědé, červené a žluté a honil je po celé zahradě. Většina končila v nezakřtém bazénu, který řatka, navzdory začínajícímu podzimu, stále ještě nestihl vypustit, a řak azurově modrou vodu během měsíce pokrřl odporně zapáchající řabinec a tlející listů.

Ale to už mě nemohlo překvapit. Bylo to řak loni, předloni i řalší roky předřím. Zase to musím být já, řko vezme hrábě a řbaví anglický řávník ře řodzimmí pohřomy.

Rodiče kvůli své řráci neměli řas už vůbec na řic. Občas řsem se řivila, ře si řeště neřykali, řdyř se řáno potkali na řodbě. Oba měli souřmou lékařskou řráci. řakže řádrový řafil sice řak víno – řatka řubař, maminka řpsycholořka, ale na společné posezení nad obyčejným obědem nebo večeri řsem si neřzpomínala. ředa vlastně řardon, na řánoce se řřdycky řejdeme u řřědrovečerního řtolu, ovšem řen řokud si někdo z řatřkových řprominentních řpacientů neřylomí na řřzku ze řtoletého řpaříka řub a řatka neřetř řatlat do řěř řlomby.

„Je to moje práce,“ obhajoval se vždycky, když si kvapem rozbalil dárky, aniž by tušil, co od nás vůbec dostal, a utíkal do ordinace.

„Proč nejdou na pohotovost?“ vztekala jsem se jako malá, ale to už za sebou tatka zavíral dveře.

„Brzy se vrátí,“ konejšila mě mamka, ale já jsem její ruce, kterou mě hladila po vlasech, našťavaně ucukla. Věděla jsem své. Většinou se vrátil, když já už dávno spala.

Kdyby tu alespoň byla Monika, povzdychla jsem si.

Se starší ségrou jsme se nemohly vystát. Asi jako většina sourozenců jsme se mlátily hlava nehlava kvůli každé prkotině. A když nás vzájemná nevraživost přešla a začaly jsme konečně táhnout za jeden provaz, tak drahá sestra frnkla z rodného hnízda za Davidem Horou a pořídila si s ním dva roztomilé kluky, kteří jí teď vyplňovali veškerý volný čas.

Otráveně jsem se odlepila od okna, jedním trhnutím spustila dolů žaluzii a plácla sebou na pohovku. Začínalo se stmívat, teď po změně času už kolem páté, ale rozsvítit jsem se nenamáhalo. Napadlo mě, že bych mohla napsat Valérii, ale to by znamenalo zvednout mé líné tělo a dohrabat se k telefonu, který jsem ledabyle pohodila na stůl v kuchyni. A to pro mě byl v tuhle chvíli přímo nadlidský výkon, stejně tak jako si zapnout hudbu. Mohla bych si třeba pustit Lany, ty kluky totiž úplně zbožňuju a k tomuhle ponurému soumraku by se jejich songy naprosto dokonale hodily. Ale nehnula jsem se ani o kousek. Raději jsem dala přednost tiché hudbě ledových kapek tříštících se v pravidelných intervalech o sklo okna a zírala do stropu.

V hlavě mi jako němý film letěly obrázky z letošních prázdnin. Mamčino nadšení, když mi za vysvědčení slavnostně předávala poukaz na dovolenou na Kanárských ostrovech i můj pracně vydolovaný falešný úsměv.

„Pojedeme všichni tři a skvěle si to užijeme,“ slibovala, ale na mě si nepřišla. Každý rok mi naši kompenzovali svoji celoroční zaneprázdněnost nějakou luxusní dovolenou a slibovali, jak si těch čtrnáct dní společně náramně užijeme.

„To určitě,“ odfrkla jsem jak dostihový kůň.

„No, Lucko!“ zpražila mě mamka přísným pohledem. „My si na tebe s tatínkem uděláme čas, vezmeme tě k moři a ty se tváříš takhle?“

Trhla jsem naštvaně rameny. Co jsem jí na to asi tak měla říct? Že bych mnohem raději strávila celé prázdniny u rybníka pod stanem, jen kdyby tam byli se mnou? Jako opravdu se mnou? Dovolená s našima totiž vypadala jako ta letošní. Já celé dny vegetila na pláži, kde jsem se také seznámila s docela fajn partou mladých lidí z Tábora, s nimiž jsem pak vyrážela na různé výlety, večere i diskotéky. Rodiče ji strávili většinou přibití v hotelovém pokoji, kde vyřizovali maily a telefony se svými klienty, známými, účetními a kdovíkým ještě. Domů odjížděli s ulehčením, že už to mají za sebou a můžou se zase vrhnout do pracovních povinností.

Na celý srpen mě pak vyexpedovali k jedné mámině dávné přítelkyni do Anglie na venkov, kde jsem se podle nich mohla perfektně zdokonalit v jazyce a být jim tím pádem vděčná. Nechala jsem je při tom a se strojeným úsměvem nasedla do dálkového autobusu, abych strávila nekonečných dvacet hodin přišpendlená k jedné sedačce. Potom měsíc ve vesnici čítající asi dvacet lidiček s věkovým průměrem šedesát pět let, nespočtem domácích zvířat a jedním správně trhlým učitelem, co mi říkal Cindy, abych zase nasedla do dálkového autobusu a po nekonečné jízdě mohla spatřit rodný městys. Pravda je, že díky těmto pobytům jsem mohla bez uzardění

prohlásit, že anglicky opravdu váším. Nedělá mi problém se podívat na film v originálním znění, rozumím textům písniček a teď už v pohodě čtu i anglicky psané knížky. Jenže studená Anglie se svými poněkud nudnými obyvateli s vážně podivným smyslem pro humor mi k srdci nijak nepřiřostla.

Když jsem potom poslouchala líčení prázdninových zážitků Rity a Valérie, mých nejlepších kamarádek, mohla jsem jim jen tiše závidět. A to ani jedna z nich nevytáhla paty z republiky, Rita snad ani z okresu.

„Blbneš?“ vrtěla nade mnou nechápavě hlavou. „Co já bych dala za moře! Bože, vždyť mně by stačil i Balaton nebo pitomej rybník u Třeboně.“

To já bych zase hned měnila s ní. Raději bych strávila celé prázdniny s holkama v Dobrovicích, kde obě bydlí, koupala se v místním rybníce, pinkala volejbal a večer pálila ohně. Jenže to naši asi nikdy nepochopí. Už jen proto jsem se rozhodně nehodlala stát doktorkou, ač do mě oba vkládali velké naděje.

Monika s jejich plány vyběhla hned. Prostě se přihlásila na střední pedagogickou a po skončení mateřské dovolené nastoupí v místní školce jako učitelka. A já? Já věděla zatím jen to, že nebudu doktorkou, už jen proto, aby moje děti měly pocit, že tu jsem s nimi a pro ně kdykoliv. Nechtěla jsem se honit za penězi a ani si je pořádně neužít. Ale co bude za dva roky, to bylo zatím ve hvězdách. A rozhodně jsem si tím nehodlala zneprůjemňovat hned začátek školního roku.

Letos jsem nastoupila do třetího ročníku na místním gymnasiu, takže do maturity zbývalo moře času, který jsem si hodlala užít.

Spokojená sama se sebou jsem se líně zvedla pro mobil a přibrala z linky i lahev s minerálkou. V rychlé volbě

jsem vytočila Valerii a mohutně si lokla. S mou nejlepší kámoškou jsme se seznámily hned první den na gymnplu. Společně jsme zasedly vykulené z nové školy a neznámých lidí do jedné lavice a staly se z nás nerozlučné kamarádky. V průběhu roku jsme k sobě přibraly ještě Ritu, a tak vznikla naše silná trojka. Škoda jen, že holky sem do Pavlova do školy jen dojížděly, obě bydlely v malé vsi Dobrovice, vzdálené asi sedm kilometrů. Což ovšem neznamenal, že by naše přátelství končilo za branou školy. Trávily jsme spolu každou možnou volnou chvíli.

„Vojková, prosím,“ ozvalo se způsobně na druhém konci drátu.

„Vymazala sis mě z mobilu, nebo co?“ vyjevila jsem se.

„Cože?“ nechápala Val a já protočila oči. Nesnášela jsem sáhodlouhé vysvětlování, takže jsem nad tím raději mávla rukou a zeptala se: „Co vyvádíš?“

„Ani se neptej, šprtám matiku, co ty?“

„Jsi tak odporně vzorná.“

„A ty tak krásně trapná! Co děláš ty?“

„Nic moc, tak nějak si tu mudruju o životě.“

„To zní jako pěkná nuda. A jde ti to aspoň?“

„Dá se. Co Radek?“ zeptala jsem se na dlouholetého nejlepšího kamaráda Valérie, se kterým byla letos na táboře coby praktikantka, a kde mezi nimi po tolika letech přátelství přelétla pověstná jiskra, takže od té doby jsou oba totálně zaláskovaní.

„Dobry,“ odvětila stručně.

„Ty jo, neblbni, jsi moc sdílná, brzdi, nestíhám tolik slov najednou vstřebávat,“ ironizovala jsem, byť jsem dobře věděla, že Val není zrovna ten typ člověka, který by na setkání vyprávěl své milostné zážitky. I to, že se

dali s Radkem dohromady, jsme s Ritou zjistily, teprve když si poprvé před školou místo pozdravu vyměnili i polibek.

Zíraly jsme na ně tehdy jako spadlé z višně a samozřejmě, že jsme hned na Val zaútočily jako vosy na bonbon, ale ta nás odbyla lakonickým sdělením, že se dali dohromady na táboře a je jim spolu dobře. Snažily jsme se z ní vydolovat podrobnosti snad týden, a nakonec si z těch malých střípků poskládaly jakousi verzi jejího letního vzplanutí. Od té doby prostě patřili k sobě. Byli jako jedno tělo a jedna duše. Kolikrát jsem se přistihla, že je nenápadně pozoruju. Jejich kradmé doteky, úsměvy, tichá vyznání lásky. V hlavě se mi honily myšlenky, jestli i já někdy potkám toho pravého. A ty myšlenky byly čím dál neodbytnější, zvláště ve chvílích, kdy jsme v partě vyráželi po škole na kafe do studentské hospůdky poblíž autobusového nádraží. Val měla svého Radka, Rita zase Lukáše, se kterým k sobě po celoročním cukrování na chodbách školy našli nakonec o prázdninách cestu. A já? Když s námi nebyl Tom, Valériin brácha a zároveň Radkův nejlepší kamarád, který by sice, co si budeme povídat, za hřích rozhodně stál, ale byl pro mě taky spíš něco jako starší sourozenec, tak jsem si připadala jako pověstné páté kolo u vozu. Některá odpoledne se táhla jako špatně rozžvýkaná žvýkačka.

Ne snad že bych byla celé dny odkázaná jen na klábošení s holkama. Už od první třídy jsem chodila do umělecké školy na výtvarný kroužek. Malování mě děsně bavilo. Malovala jsem všechno možné a téměř neustále. Nejraději však zimní krajinu ve všech jejích proměnách.

„Já tě nechápu,“ vrtěla nade mnou vždycky hlavou Val. „Zima jak v morně, že by člověk ani psa nevyhnal, a ty si dřepneš v tý kose na louku a maluješ.“

„Co na to říká doktor?“ dobírala si mě Rita. A já se ani nesnažila jim vysvětlit, jak nádherná je tichá nádhera spící přírody, když není kolem dokola ani živáčka, krajina pod nánosem bílého sněhu září a já se snažím zachytit ten jedinečný okamžik. Taťka mi, když jsem takhle utíkala se skicákem pod paží v mrazu z domu, s úsměvem říkal, že jsem jako zimní divoženka. Já to tak mám. V létě si zoufám na ukrutná vedra a v zimě, když jsou všichni normální lidé schovaní před mrazem v teple domova, si užívám.

Svého času jsem taky ráda hrála na klavír, ale to s nástupem na gympl skončilo. Povinnosti přibývaly, času ubývalo a jediným důkazem někdejšího zájmu bylo opuštěné křídlo v rohu obývacího pokoje. Už jsem si ani nepamatovala, kdy jsem naposledy hrála.

V náhlém vnuknutí jsem se rychle rozloučila s Val, stejně se uvidíme zítra ve škole, a sedla si na otáčivou stoličku. Rukou jsem lehce přejela po klávesách a vzpomínala na dobu, kdy naši ještě měli čas. Mamka nade mnou stála a trpělivě opravovala přehmaty a chyby.

Z dávných škatulek kdesi v mém mozku jsem vyloučila zapomenuté skladby a všechny si je přehrála. Rozhodně musím tenhle školní rok něco provést. Třeba bych se mohla vrátit ke gymnastice. Nebo zkusit jako Val a Rita zumbu. No, něco už vymyslím, ale rozhodně se musí něco díť!

Spokojeně jsem se pro sebe usmála, rázně cvakla vypínačem, a ukončila tak svou malou černou hodinku. Nakonec jsem se díky Val i vrhla do učení a než se vrátili naši, tak jsem byla nejen dokonale našprtaná, ale připravila jsem i lehkou večeři v podobě obloženého talíře. Pravda, moc jsem se nevytáhla, ale i to byl na naši rodinku výkon. Většinou se u nás večere odbývaly

narychlo zhltnutou houskou nebo ohřátým párkem. Nad nechápavě se tvářícími rodiči jsem jen vesele mávla rukou a prohodila něco v tom smyslu, že nastává čas velkých změn. Vydupala jsem schody do patra a za sebou nechala tatkovu nechápavou otázku: „No, rozumíš jí?“

II.

„Hele, Magika pořádá konkurz na tanečnici,“ ukazovala rozčileně Rita na plakát vyvěšený na vstupních dveřích gymnázia.

„To je snad poprvé, co slyším o tom, že by Magika přijímala nové členy,“ divila se Val. A já nechápavě brejlila z jedné na druhou, aniž bych tušila, jakou řečí to mezi sebou vůbec mluví. Očima jsem rychle přelétla barevný plakát zvoucí všechny taneční nadšence, respektive nadšenkyňe na konkurz, který se měl konat už tuto sobotu v tělocvičně na průmyslovce.

„No a co? Co to je ta Magika?“ zajímalo mě.

Rita s Val se ke mně ohromeně otočily a téměř současně vyhrkly: „Přeci Magika Pavlov!“

Pobaveně jsem se uculila a plácla se do čela: „Já blbec, že mě to hned nenapadlo, přeci Magika Pavlov!“

Se smíchem jsem se raději dekovala do šatny. U le-táčku totiž začínalo být pěkně těсно. Srocovaly se tam celé davy vyjevených lidiček, kteří stejně jako holky nechápali, co se mohlo stát, že Magika přijímá nové členy. Zdálo se, že jsem v posledních letech žila patrně na Marsu nebo nějaké jiné přilehlé planetě, když jsem netušila, o co tady jde. Rita a Val mě v tom však nenechaly. Hnaly se za mnou a jedna přes druhou vysvětlovaly:

„Magika je taneční skupina, mají deset členů. Pět kluků a pět holek, kteří spolu jsou od jejího vzniku. Vyhráli už spoustu cen. Dvakrát byli i mistři republiky, ale ještě nikdy, opravdu NIKDY nepořádali konkurz. A to působí snad osm let. Tancuje tam Michal ze čtvrtáku. Ten, co jsi s ním tancovala na první prázdninové diskotéce v letním kině, pamatuješ?“

Val do mě drcla a vědoucně se zašklebila:

„Michal, takovej vysokej, hnědovlasej, hnědookej, slušná postava, hezkej úsměv, parádní ohoz a davy obdivovatelek za ním se táhnoucí, vzpomínáš si přeci?“

Předvedla jsem parádní sklerotickou babku, jež marně loví v chatrné paměti alespoň matný obrázek zmiňované osoby. Jasně, že jsem věděla, kdo je Michal. Je fajn, to byl fakt, ale vůbec jsem netušila, že tancuje a navíc že je až takhle dobrý.

Rita očividně měla pocit, že nevím ještě všechno, protože neúnavně pokračovala:

„Vystupovali taky na mediálním plese, snad disko dance formace. Pamatuješ?“

Teď jsem se však zamyslela doopravdy, přehrála jsem si celý ples, kterého jsme se samozřejmě zúčastnily a který byl super. Jasně mi na mysli vytanuly jen malé mažoretky, holčičky snad ještě ze školky, které neměly chybu. Ostatní vystoupení mi však nějak splynula dohromady.

Holky nade mnou mávly odevzdaně rukou, jako že takovému zabeďněnci, jako jsem já, nemá cenu něco vysvětlovat a raději se vrhly na své skříňky. Taky jsem shodila riflovku, vyzula si kotníkové botky a vklouzla do zdravotních pantoflí. Ať jsem přemýšlela, jak jsem chtěla, Magika mi nic neříkala, ale celkem logicky jsem holkám navrhla:

„Tak tam běžte na konkurz, ne?“

Podívaly se na mě jako na chovance nějakého ústavu a Rita se rozesmála.

„Nešil, to bychom musely být trochu jiná třída. Navíc mají trénink každý den, dej pokoj. Nám stačí dvakrát týdně zumba s Lenkou, vid' Val?“

Do šatny se vřítela třídní kráska Adriana, jako by jí za patami hořelo, a za ní její věrné nohsledky Gábina, Renata a Janina. Samozřejmě, že probíraly konkurz (co jiného, že?) a měly z toho oči navrch hlavy. Adriana se suverénně nechala slyšet, že konkurz absolvuje. A nejen to, ona se ho rovnou chystala vyhrát. A jako bonus k tomu si prý odnese i rande s Robem. Tak tomu říkám zdravé sebevědomí. Ač jsem žádného Roba neznala, předem mi ho bylo líto. Jak si na někoho naše kráska nabrousí zuby, nechá ho jen tak pláchnout. Koneckonců většina kluků jí na ty její krásný kukadla a dlouhé vlasy skočí.

„Vždycky to tak přeci je, ne?“ rozhlédla se kolem sebe, jestli vzbudila dostatečnou pozornost a vysvětlovala: „Začne to společným tancováním a většina tanečních párů se pak vezme a...“

„... a po roce první dovolená v Jugoslávii, pak první dítě, auto, následuje povýšení, druhá dovolená a druhé dítě...“, zadeklamovala jsem z oblíbených Básníků a zatukala si na čelo. „To se stává jenom v pohádkách!“

Jak může být někdo takhle naivní, to teda vážně nikdy nepochopím. Adriana se však na mě přezíravě podívala a jízlivě pronesla:

„Závidíš, Lucinko, vid'?“

Než jsme si stačily vyměnit další zdvořilosti, skočila nám do řeči Rita:

„Oni shánějí partnerku pro Roba? Chudák holka!“

Adriana si opovržlivě odfrkla:

„No jasně, že pro Roba, jinak bych se ani nenamáhala. Jeho tanečnice odešla na vysokou. Proč chudák holka, vždyť je božskej!“

„Božskej vůl!“ doplnila ji Rita.

Koukala jsem z jedné na druhou a netušila, o koho se tu tak vášnivě přely, a ani jsem se tím nemínila zaobírat. Hodila jsem si ležérně přes jedno rameno batůžek a zamířila ven ze šatny.

„Co je?“ podívovala se Adriana. „Tebe to nezajímá?“

Nenamáhala jsem se zpomalit, jen jsem přes rameno prohodila: „Tak to jsi uhodla, nezajímá mě ani Magika, o které – pro tvou informaci – slyším poprvé, a už vůbec ne nějaký donchuán, co se kroutí do rytmu jako žízala v křeči kolem své gejši. Jdu nahoru.“

Vyřítla jsem se ze šatny jako velká voda, ale můj rozlet byl záhy nekompromisně zastaven hned za dveřmi, kde jsem vrazila do čísi mohutné hrudi. Jelikož jsem takový náraz nečekala, odhodil mě o dobrý metr zpátky, až jsem bolestivě dopadla na zeď za sebou. Měla jsem co dělat, abych popadla dech, zatímco ta mohutná hrud' si tam stála klidně dál, aniž by to s ní hnulo třeba jen o centimetr!

Putovala jsem pohledem od riflí, přes bílé triko s modrým nápisem Boston University až ke krku, kde se houpal zlatý řetízek s malým přívěskem. Chvíli jsem otálela, než jsem se odhodlala a zaklonila hlavu. To je snad žirafa, napadlo mě, když jsem zírala dobrých třicet centimetrů nad sebe na kluka, jehož krása až brala dech. Dokonale souměrné rysy obličeje rámovaly moderně střižené vlasy, ve kterých hrály snad všechny odstíny hnědé. Aristokraticky klenutý nos, plné rty, a hlavně ty nejkrásnější oči, co jsem kdy viděla. Zelenomodré s veselými ohníčky, orámované dlouhými černými řa-

sami. Prohlížely si mě s neskrytým zájmem a arogancí zároveň.

Kluk povytáhl obočí a prohlédl si mě od hlavy až k patě a zase zpátky tak důkladně a pomalu, že bych ho nejraději kopl do toho jeho namyšleného zadku. Namísto toho jsem se však s kyselým úsměvem otočila kolem své osy a ironicky se zeptala: „Spokojenost?“

Překvapeně se na mě podíval, ale zachoval formát a s klidem prohlásil:

„Ani ne, anebo možná... Ujde to.“

Nehnula jsem po té do nebe volající urážce ani brvou a s co nejsladším úsměvem k němu vzhledla:

„Fajn, tak jestli jsi skončil se svou zevrubnou prohlídkou mé maličkosti, tak odval laskavě to svoje odporně velké mamutí tělo tak, abych ho mohla v bezpečné vzdálenosti minout.“

Neurvale jsem ho odstrčila, prosmýkla se kolem a cestou si mumlala něco o neandertálcích a nevychovcích, jaké svět neviděl. Jak to, že s železnou pravidelností jsou všichni hezečí kluci takoví idioti?

V tom rozletu jsem ani nezaregistrovala, že vedle něho stál Michal a celou dobu mě pozoroval s otevřenou pusou. Ani jsem nezašla za roh a zaslechla jsem za sebou pobavené: „Co to bylo za rachejtli? To tu máte slet čarodějnic?“

Nedalo mi to a otočila jsem se. Frajer se s tou poznámkou otočil k Adrianě, která jen zalapala po dechu a na kloudnou odpověď se nezmohla. To už se ze šatny vyřítily i Rita s Val a Rita dloubala toho náfuku do žeber a ve se se na něho zazubila:

„Jasně, a ta rachejtle,“ kývla hlavou mým směrem, „jím předseda.“ Načež čapla Val za ruku a obě se smíchem pádily za mnou.

Adriana zvedla nosík nahoru, proplula kolem těch dvou umělců a s posledními zbytky své hrdosti pronesla: „Kreténe!“

Na víc jsem nečekala, dobře pobavena jsem vypadla dřív, než mě dostihly holky. Nenechám se přeci nachytat na švestkách!

Než vpadly do třídy jako dvě dělové koule, ještě jsem si stačila mrsknout na stůl sešit fyziky, tužku a vyndat jablko, hodit nohy nahoru a v hrané pohodě, kterak tu na ně čekám už celou věčnost, jsem se na ně zazubila.

„Víš, hihi... kdo byl... hihi... ten krásnej... hihi... mamut?“ vydávala ze sebe Val mezi záchvaty smíchu a svalila se do lavice vedle mě. Rita už lovila v tašce telefon, aby mi ho zřejmě našla na některé ze sociálních sítí. Ale já neměla nejmenší chuť se o tom samolibém hejskovi bavit, a už vůbec mě nezajímalo, jaké mu dali rodiče do vínku jméno nebo co dělá na sítích. Takže jsem s klidem odvětila:

„No, jasně že vím, kdo to byl.“

Holky si mě překvapeně měřily a já potouchle dodala:

„Ten největší nafoukanec a frajer s vizáží supermana a chováním afrického křováka, jakého potkáš jednou za život.“ A to jsem těm milým černouškům, co dokázali hodinu fascinovaně zírat na flašku od coly, ještě dozajista pěkně křivdila.“

Val se zazubila, Rita pokrčila rameny a schovala mobil zase zpátky do batohu.

Přesně mířeným hodem jsem trefila ohryzkem do koše, sundala nohy z lavice a pateticky zadeklamovala: „A s takovým blbem se musím srazit zrovna já!“

To už jsme řvaly smíchy všechny tři.

Do třídy vplula Adriana s našpulenou pusou a za ní hned následovala Tučka, naše staropanenská učitelka

fyziky. Zásadně chodila do hodin zároveň se zvoněním a dneska navíc dobře naladěná, což znamenalo, že se nebude psát malý testík nevědomostí, jak sama ráda říkávala, ale pouze si proklepne pár jedinců u tabule. Přičemž slovo pár u ní nabývalo většinou rozměrů poloviny třídy.

Mě nechalo její listování v notesu se jmény chladnou. Zkoušená jsem byla minulou hodinu, takže jsem se pohodlně uvelebila, zaklapla sešit, hodila na něj skicák a rychlými tahy bez přemýšlení načrtávala tvář.

Val, která byla minule taky mezi proklepnutými šťastlivci, si vytáhla učebnici latiny a využila volna k našprtání latinské mluvnice a slovíček třetí lekce, což jí zabralo s bídou pět minut. Nahlédla mi přes rameno a málem se udávila smíchy. Vytrhla mě tím ze zamyšlení a já s hrůzou zjistila, že jsem docela automaticky hodila na papír dost nelichotivou skicu místního playboye.

Val mi vzala papír z ruky, aby si ho s přehnanou pečlivostí prohlédla, a neodpustila si ironickou poznámku:

„Takže křovák říkáš? Hmmm,“ pokyvovala chápavě hlavou a ucukla rukou, když jsem jí chtěla skicu vytrhnout. O přestávce nelenila a spolu s Ritou ji vyvěsily na nástěnku na hlavní chodbě ve druhém patře a bezvadně se u toho bavily. Nejprve jsem vyšilovala a chtěla jít svůj výtvar sundat, ale pak jsem usoudila, že o nic nejde. Nemohl přece přijít na to, kdo ho takhle zvěčnil, že?

To jsem byla ale dost naivní. Zpráva o podobence toho exota se šířila po celé škole rychlostí blesku, takže když jsme se na třetí hodinu stěhovali do učebny latiny ve třetím patře, tísnil se u nástěnky dav s mobily a dobře se bavil.

„Hele,“ hýkla Rita smíchy a ukazovala kamsi na schodiště.

„Paráda,“ zašklebila jsem se a snažila se dekovat z dohledu. Holky si však pohled na tu horu svalů, kterak si razí cestu k nástěnce a nevěřičně zírání na svou podoběnku, nenechaly ujít a mohly se umlátit smíchy. Kluk přimhouřil oči a zapátral očima v davu. Díky své výšce měl přehled a kupodivu velmi rychle zaparkoval pohledem na mé tváři. Cítila jsem, jak nezadržitelně rudnu, vzápětí jsem však vyzývavě vystrčila bradu a s rovnými zády vyšlapala zbývajících schody do třetího patra, aniž bych se otočila.

„Blbec,“ mumlala jsem si přitom polohlasem.

„Pro tebe vždycky *pan Blbec*!“ ozvalo se těsně za mnou a já úlekem vyskočila div ne metr vysoko. Ten hlas bych totiž po dnešku poznala kdekoliv. Pomalinku jsem se k němu otočila, změřila si ho ze své výšky sto padesáti osmi centimetrů od hlavy až k patě a zase zpátky, stejně jako předtím on v šatnách mě, a sladce se na něho usmála:

„Pro mě vždycky jen *pan Nikdo*!“ procedila jsem skrz zuby, nechala ho tam stát s otevřenou pusou a zamířila k učebně.

„Zdá se mi to, nebo tě ta děvčica nemůže ani vystát?“ bavil se skvěle o pár schodů níž Michal. „Že by konečně jedna, která na tebe nezabrala, brácho?“

Pobaveně jsem se usmála a schválně zpomalila a čekala, co ten balvan odpoví. Nenechal mě čekat dlouho.

„Neboj, kámo, sympatie jsou oboustranné. Hezká, ale totálně blbá.“

Zalapala jsem po dechu a držela se, abych mu něco neřekla. Michal mě však předběhl:

„Myslíš? Pro tvou info, má nejlepší průměr na škole.“

„Známky nejsou měřítko inteligence,“ pronesl samolibě ten blb a já měla dnes už poněkolkáté chuť mu zakroutit krkem.

„Jasně,“ pochechtával se Michal. „Pro tebe je měřítkem inteligence bezbřehý obdiv k tobě, vid’?“

Nečekala jsem už, co ten buran odpoví. Měla jsem jejich rozhovoru tak akorát dost, třískla jsem za sebou dveřmi, až se zaklepala výplň v okenních tabulích.

„Můžeme vyrazit,“ hlásila Val, která seděla na okenním parapetu a dobrých pět minut zírala před školu. „Ten tvůj inteligent právě opouští brány našeho ústavu.“

Ležela jsem natažená na lavici naproti Ritě, která si nevzrušeně pilovala nehty, a pozorovala jsem zmatenou mouchu. Aniž bych od ní odtrhla zrak, prohlásila jsem: „Radši mu dám náskok, jestli ho dneska potkám ještě jednou, tak se vážně neznám.“

Jako na potvoru jsme končili většinu dní stejně jako čtvrtáci, vyjma úterka, kdy měli odpoledne tělocvik. Ale byla jsem odhodlaná strávit v našem ústavu klidně hodinu navíc, jen abych minimalizovala šanci ho potkat.

„Prosím tě, co pořád máš?“ nechápala Rita. „Vždyť je docela fajn. Je tu teprve dva měsíce a je do něho zblázněná půlka školy.“

Vytočeně jsem se posadila.

„Je ta holka normální?“ otočila jsem se s nehraným údivem k Val. „Ten kluk je nejhorší napodobenina lidské bytosti, jakou jsem kdy potkala. Nevidí si dál než na špičku nosu, chová se, jako by byl ředitel zeměkoule. Blbec. Pitomec. Debža...“

Val nade mnou zakroutila hlavou a sehnula se pro batůžek: „Každopádně je pryč, takže sebou hodte, protože už na mě dobrých pět minut čeká Radek a já ho rozhodně nenechám čekat ani o minutu dýl.“

„Stejně by mě zajímalo, z jakýho Klacíkova se ten buran přistěhoval. A zrovna sem k nám,“ mumlala jsem si pro sebe při zavazování tkaniček.

Holky se na sebe překvapeně podívaly a Rita mě hned vyvedla z omylu:

„Ale on se sem nepřestěhoval, on jenom přešel z průmyslovky.“

„Cože?“ nechápavě jsem brejlila z jedné na druhou.

„Jo,“ potvrdila Val. „Chodil celou dobu s Radkem do třídy.“

„Panebože a proč tam nezůstal?“ rozhodila jsem zoufale rukama.

„Tuším, že chce studovat na vysoký obchodní právo a měl by s průmkou problémy, zatímco s gymplem by ho mohli vzít.“

„Moc by mě zajímalo, kde o něm všechny ty informace berete,“ nechápala jsem.

„To mě by spíš zajímalo, kde jsi posledních sedmnáct let byla. Jen tak mimochodem, bydlí pár metrů od tebe,“ dorazila mě Val a zabouchla skříňku jako první.

V hlavě jsem si přebírala nové informace pořád dokola, ale ať jsem přemýšlela, jak jsem přemýšlela, věděla jsem tutově, že toho kluka jsem dnes viděla poprvé.

Rozloučila jsem se s holkama hned u školy a s náladou pod bodem mrazu zamířila k sídlišti. Minula jsem bezmyšlenkovitě parčík plný maminek s kočárky a malých dětí hrajících si na písku, obchodní centrum obležené auty, kino, kde na mě pořvávali dva dost podivní typci a za chvíli už jsem zvonila v sedmipatrovém domě na sídlišti na zvonek s nápisem rodina Horova.

Monika se ani nezajímala, kdo ji jde navštívit, v mluvítku bylo slyšet, jak tam kluci ječí a Monika jim něco důrazně vysvětluje. Opřela jsem se do dveří, vyjela výta-

hem do třetího patra a sotva jsem stačila vylézt z kabiny, už se na mě věšeli mí povedení synovci. Jsou to pěkná éra a Monice dávali pořádně zabrat. Vítala mě doslova s otevřenou náručí.

„To je fajn, že ses stavila, dneska mi z nich snad praskne hlava. Vydrž mi u nich chvílku, já si jen skočím do večerky pro chleba.“

Na nic nečekala, nazula si boty a zabouchla za sebou dveře.

„Tak co, uličníci?“ roztáhla jsem náruč a ti dva malí čertíci mi do ní radostně skočili. Výskali blahem a jeden přes druhého se mi snažili vyprávět nějakou šílenou historku z ještě šílenějšího filmu a při tom lítali po celém bytě jako torpéda a stříleli po sobě z dřevěných pistolek. Obdivovala jsem, kolik věcí najednou byli schopni dělat. Na to, že Honzovi byly čtyři roky a Aleškovi jen tři, měli pokojík nacpaný hračkami tak, že se tam sotva dalo chodit. Plácla jsem sebou na jednu postel a hned měla ty dva na zádech.

„Lucko, víš přeci, jakej to byl film, ne?“ páčil ze mě Honzík. „Ten, jak tam z toho písku vznikne obrovská tvář a všechno chce sníst, no, jak se to jmenovalo?“

„To fakt nevím, Honzí,“ krčila jsem rameny, když v tom si Alešek vzpomněl: „Mumie, Mumie to byla!“

Honza se plácl do čela: „No jasně, Mumie.“

„Tak tu jsem neviděla, zbojníci.“

Alešek se posadil, nevěřicně na mě koukal a pak s vážností svých celých tří let prohlásil:

„Honzo, jdeme. Ta je totálně out.“

Zůstala jsem paf. No, bezva! I tříleté dítě pozná, že jsem mimo.

„Lucko, dáš si kafe nebo čaj?“ zavolala na mě z kuchyně Monika. Ani jsem neslyšela, že se vrátila. Zvedla

jsem se a vydala se za ní do kuchyně, ti dva malí loupežníci už o mě stejně neměli zájem, pustili se do stavby nějaké pevnosti z polštářů a dek. Počítala jsem, že až Monika uvidí ten bordel, tak je přerazí.

„Dám si kafe, půl napůl s mlíkem, jednu kostku cukru, díky moc,“ objednala jsem si. Kecla jsem sebou na židli k oknu, zakousla se do sušenky a zadívala se ven. Výhled měli fakt příšerný, z jedné strany panelák, z druhé omšelá budova kulturního domu a ze třetí zase panelák. Vskutku úžasná podívaná.

„Právě mi tvůj roztomilý synek oznámil, že jsem out,“ informovala jsem ji, ale Monika jen mávla rukou, natservírovala mi kávu, sobě kapučíno a s povzdechem si přisedla.

„To já jsem pořád, z toho si nic nedělej. Dneska mi Honza oznámil, že se mnou nemá ten správný rozlet jako ve školce. A že ta nová paní učitelka je mňam a že by si dal klidně říct.“

Málem jsem se udávila sušenkou.

Monika jen rezignovaně pokrčila rameny.

„Já nevím, kam na ty hlody chodí. Radši povídej co ty, jak je? Co škola? Aspoň přijdu na jiné myšlenky. Jsem tady zavřená jak tygr v kleci a bojím se, že brzy vybuchnu.“

Teď jsem byla na řadě s pokrčením ramen zase já.

„Normálka, jako vždycky. Těším se v únoru na lyžák. Ale to je ještě žalostně daleko.“

„Holka, jak já ti závidím,“ povzdychla si Monika a seřvala na dálku kluky, ať tak nedupou, nebo je přijde srovnat.

Fakt idylická rodinka.

„Jo!“ plácla se do čela, donesla si z předsíně kabelku a snažila se ji obrátit vzhůru nohama.

„Volala mi Katka Janklová a prosila mě, abych tě zla-nařila na nějakou výpomoc.“

„Katka?“ přemýšlela jsem, co by po mně Moničina dávná spolužačka a nejlepší kamarádka mohla chtít.

„No, Katka Janklů, chodily jsme spolu do školy, ta-ková malá...“, snažila se mi sestra vysvětlit zcela zby-tečně, o koho se jedná.

„Já vím, kdo je Katka,“ ujistila jsem ji. „Spíš mě za-jímá, čím bych jí mohla být nápomocná.“

Katka totiž vystudovala fakultu tělovýchovy a sportu a po škole nastoupila jako učitelka tělocviku na místní základce.

Monika se stále snažila propátrat útroby své tašky a postupně z ní vyndala dvě autíčka, olepený dudlík, rozbitou propisku, zmuchlaný kapesník, zbytek sušenky a opatlané lízátko, (žasla jsem, co všechno se dá nosit v kabelce), a přitom vysvětlovala:

„Já taky pořádně nevím, jenom si tuhle vzpomněla, že by potřebovala pomoc s nějakou sestavou, vede přeci gymnastický kroužek, ne? No a jak tu tak seděla, tak si vzpomněla na tebe, že jsi taky chodila do gymnastiky a jestli prý bys nemohla přijít zítra v pět odpoledne do tělocvičny na průmyslovku.“ Konečně se jí podařilo na-jít zmuchlaný papírek, ze kterého nešlo díky lízátku pře-číst vůbec nic.

Monika si z toho nic nedělala, zahodila ho do koše a klidně prohlásila:

„Stejně jsem ti všechno řekla, tak co?“ Tím považo-vala celou věc za vyřízenou.

Poklábosily jsme ještě hodinku, semlely kdeco a ko-lem páté jsem se zvedla k odchodu.

Venku už se úplně setmělo a taky pěkně ochladilo. Při-táhla jsem si bundu těsně ke krku a nasadila ostré tempo,

abych byla co nejdřív doma, ačkoliv na mě čekal stejně jen prázdný dům.

Rozsvítila jsem celé spodní patro, v rychlosti projela lednici, vzala z ní nožičku párku, ze sklenice vylovila okurku a přikousla si k tomu všemu včerejší rohlík. Zdravá výživa jak fik, napadlo mě a vydupala jsem schody nahoru do pokoje.

Stihla jsem se našprtat anglická slovíčka, udělat úkol z matiky, napsat slohovou práci na téma Můj nejsilnější kulturní zážitek a dát si krátkou sprchu. Hodiny dole v obýváku odbíjely devátou a páni rodičové nikde. Docela mi to už začínalo lézt krkem, ta věčná samota. Val s Ritou mi sice záviděly a tvrdily, že mám alespoň pohodu, nikdo mě nehlídá ani nekomanduje, ale být celé dny sama taky není zrovna výhra v loterii. Docela ráda bych mamku pobavila historkou ze školy, nebo si jen tak potlachala s taťkou, no, budu si muset zřejmě počkat na příště. Teda spíše na příští století. Znechuceně jsem utopila dům zase do tmy a nahoře v pokojíku se s mobilem zachumlala do peřin. Tomu říkám společenský život.

Ráno jsem byla nervózní, všechno mi padalo z rukou, ačkoliv jsem dost dobře nechápala proč. S mamkou jsem se srazila ve dveřích do kuchyně, až jsem jí pobryndala celý kostýmek čajem, takže se musela letět převléknout a mě vypakovala, ať si koukám s tím jídlem sednout.

Neochotně jsem se svalila na židli, nasoukala do sebe v rychlosti tatranku, zapila ji kakaem, a přitom jsem zírala z okna.

„Ty tady ještě pořád sedíš? Víš, kolik je hodin?“

S hrůzou jsem vystartovala do koupelny, div jsem si na dlaždicích nezlámala nohu. Malovala jsem se nadvakrát,